

Ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος να τρέξει στον πλάστη του.

Γράφει ο π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Το κάθε λογικό πλάσμα, ο κάθε άνθρωπος είναι έτσι φτιαγμένος, που να σκέπτεται τον πλάστη του, να κινείται προς τον πλάστη του, να τον αναζητεί, να τον αγαπά, να είναι το παν γι' αυτόν ο πλάστης του.

Ακόμη και η αμαρτία που είναι μέσα στον άνθρωπο δεν μπορεί να τον χαλάσει. Να το προσέξουμε αυτό. Έτσι όπως έγινε η όλη πτώση, ευτυχώς δεν έγινε έτσι που να έχει συνέπεια να χαλάσει ο άνθρωπος. Όχι. Αμάρτησε ο άνθρωπος, αμαυρώθηκε, έγινε φίλαυτος, εγωιστής, εγωλάτρης, σκοτίστηκε ο άνθρωπος, όλα αυτά όμως δεν χάλασαν την όλη δομή της υπάρξεώς του, δεν χάλασαν κατά τρόπο ανεπανόρθωτο αυτό το κατ' εικόνα Θεού και καθ' ομοίωσιν.

Έτσι ο όποιος άνθρωπος, όσο κι αν έχει μέσα του την αμαρτία και άλλες συνέπειες που δημιουργεί η αμαρτία, αρρωστημένες καταστάσεις κλπ., μπορεί έτσι απλά, ταπεινά να σταθεί ενώπιον του Θεού και να κραυγάσει, να φωνάξει, να ζητήσει τον πλάστη του.

Μένει δηλαδή ένα αυτεξούσιο στον άνθρωπο, μένει μια ελευθερία στον άνθρωπο. Δηλαδή να φαντασθούμε έναν αλυσοδεμένο, έναν κυριολεκτικά σφιχτοδεμένο με ό,τι λογής δεσμά θέλετε, να μην μπορεί να κάνει απολύτως τίποτε· όμως μέσα στην ψυχή του δεν μπορούν να επιδράσουν αυτά τα δεσμά, είτε αλυσίδες είναι είτε σχοινιά.

Και μάλιστα από κάποια πλευρά θα λέγαμε ότι ακριβώς όσο πιο πολύ είναι δεμένος, όσο πιο πολύ τρόπον τινά είναι απελπισμένος απ' αυτής της απόψεως και δεν μπορεί να κάνει τίποτε, τόσο από μέσα του θα βγει φωνή και θα φωνάζει “βοήθεια, βοήθεια”.

Και όταν φωνάζει κανείς απλώς βοήθεια, είναι ενδεχόμενο να τον ακούσει κάποιος αλλά και να μην τον ακούσει· ή να τον ακούσει και να αδιαφορήσει. Όταν όμως το πλάσμα φωνάζει τον πλάστη του, τον Θεό, και το πιστεύει αυτό – διότι όσο κακό κι αν κάνει η αμαρτία, δεν μπορεί να διαλύσει την ελευθερία, να εξαφανίσει αυτό το αυτεξούσιο που έχει ο άνθρωπος μέσα του να αναζητήσει τον πλάστη του, ούτε να εξαλείψει μέσα από την ψυχή του ανθρώπου αυτή τη σπίθα, αυτό το κάτι που θα τον κάνει να αισθάνεται ότι υπάρχει ο πλάστης του, ο δημιουργός του, στον οποίο μπορεί και πρέπει να καταφύγει και να ζητήσει έλεος και ευσπλαχνία – ω του θαύματος, έρχεται ο Θεός και δίνει στο πλάσμα του αυτό ακριβώς που έχει ανάγκη, και αυτό ακριβώς που πιστεύει κανείς ότι θα του δώσει ο Θεός.

Ο Θεός είναι τόσο πλούσιος, που μπορεί να υπερ-υπεραγατιάσει τον άνθρωπο, να υπερκαθαρίσει τον άνθρωπο, να υπερφωτίσει τον άνθρωπο. Είναι πλούσιος ο Θεός. Εξαρτάται όμως και από το πλάσμα, τι θα κάνει.

Δηλαδή άλλο πλάσμα θα πάρει μια στάση τέτοια: «Ήθελα να πέσω, καλά που μ' έσπρωξες». Δηλαδή σαν να κυριεύεται από τη φιλαυτία του και από όλη αυτή τη γλύκα (της αμαρτίας), που λίγο-πολύ καταλαβαίνει κανείς ότι τον απομακρύνει αυτό το πράγμα από τον Θεό, και κάνει ότι δεν καταλαβαίνει: «Και τι να κάνουμε τώρα;» Και σαν να είναι γλειφιτζούρι τρόπον τινά η αμαρτία καταφεύγει εκεί.

Ενώ άλλο πλάσμα θα κρατήσει αυτή τη φλόγα, θα κρατήσει αυτή τη σπίθα, θα πιαστεί από την ορμή, την τάση που έχει μέσα του, καθώς έτσι έκανε ο Θεός τον άνθρωπο, να θέλει να βρει τον πλάστη του, όπως το παιδάκι, το μωράκι που γεννιέται και τρέχει να βρει την αγκαλιά της μητέρας του για

να ζήσει, χωρίς να το διδάσκει κανείς. Ή όπως τα μικρά κατσικάκια, τα μικρά ζωάκια γενικά, τα οποία, χωρίς να τα διδάξει κανείς τίποτε, τρέχουν στη μητέρα τους, έτσι είναι φτιαγμένα.

Έτσι πολύ-πολύ περισσότερο είναι φτιαγμένος ο άνθρωπος να τρέξει στον πλάστη του, εκεί που είναι η ζωή, εκεί που είναι τα πάντα για το πλάσμα. Και περιμένει ο Θεός να το δει αυτό.

Κανείς δεν μπορεί να δικαιολογηθεί. Αλίμονο σ' εκείνον που δικαιολογείται, λέγοντας "τι να κάνουμε;" κλπ. Όσο πιο αλυσοδεμένος είσαι, τόσο πιο πολύ να κραυγάσεις. Όσο πιο αλυσοδεμένος είσαι, τόσο πιο πολύ να πιστεύεις ότι δεν θα σ' αφήσει ο Θεός αλλά θα ακούσει και θα τρέξει.

Όσο πιο αρνητικά πράγματα σε ζώνουν και σε επηρεάζουν και θέλουν να καταπιούν κυριολεκτικά την ψυχή σου, τόσο πιο πολύ, εφόσον έχεις να κάνεις με τον πλάστη, με τον Θεό, δεν έχεις να κάνεις απλώς με κάποιον άνθρωπο, τόσο πιο πολύ, λοιπόν, να πιστέψεις ότι θα σ' ακούσει ο Θεός και θα έρθει αρωγός.

Να πιστέψεις ότι και φως θα σου δώσει και Χάρη και αγιασμό και ταπείνωση και αρετή, αλλά αν τη δέχεσαι. Οπότε καθώς τη δέχεσαι, είναι σαν να είναι δική σου αρετή, ενώ του Θεού είναι, και το νιώθεις αυτό.

Ποιος, αληθινά ταπεινός, θα πει "είμαι ταπεινός"; Ποιος, αληθινά πράος, θα πει "είμαι πράος"; Ναι, είναι όντως πράος, δέχεται να είναι πράος, αλλά ο Θεός τον κάνει πράο. Είναι ταπεινός, δέχεται να είναι ταπεινός, αλλά ο Θεός τον κάνει ταπεινό, ο Θεός του δίνει κάθε αρετή.

Αυτά δεν είναι απλώς θεολογίες ή φιλοσοφίες ούτε απλώς έγιναν κάποτε σε ορισμένους. Όχι. Είναι για κάθε χριστιανό. Και μακάριος ο καθένας από μας που θα θελήσει να τα ακούσει απλά-απλά, να τα πιστέψει, να τα δεχθεί, και όσο πιο πολύ αισθάνεται ακατάλληλη την ψυχή του, αμαρτωλή, βρώμικη, ότι δεν είναι για να γίνει ας πούμε κατοικία του Κυρίου, τόσο πιο πολύ να πιστεύει ότι ο Θεός έχει τη δύναμη να το κάνει.

Να το προσέξουμε αυτό. Αλλιώς αμφισβητούμε τη δύναμη του Θεού, την αγάπη του Θεού, τον ερχομό του Θεού όντως στον άνθρωπο, όταν τάχα

Θεωρούμε τον εαυτό μας ακατάλληλο και πολύ αμαρτωλό και τάχα σ' εμάς δεν μπορεί να γίνει.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Συνάξεις Δεκαπενταυγούστου, τόμ. Γ', Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2003, σελ. 153 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>